

азъ Бодиско, чрезвичайно вѣжливъ, изпеченъ гвардеецъ, прекаралъ всичката война съ малко едно *болонче* (еднѣ видъ пребни коне), за което си дава душата. Баронъ Раденъ билъ смъртъ ненадейно, и отъ думитѣ на генерала Бодиско може да забѣлѣжи, че той е самъ свършилъ съ живота си. Той билъ послѣднитѣ дни умисленъ, оплаквалъ се че нѣмалъ какво да прави, че го държале за прѣтъ, а прѣди да умре, събралъ всичкитѣ си писма, като изгорилъ ненужнитѣ отъ тѣхъ.

20-ий ЯНУАРИЙ.

Обѣдвахме вчера при генерала Бодиска; до колкото е било възможно, той привелъ въ рѣдъ имущественнитѣ книжа на покойния началникъ на дивизията и сутрѣ трѣгва да си стига бригадата. Тѣжъ сутрень, прѣдъ обѣдъ, дотича отъ съседното село кѣмъ него единъ бѣлгаринъ, раненъ въ ржката, и разказва, че въ селото навлѣзле баши-бозуци, убили четири жени и раниле, освѣтъ него, още трима бѣлгаре. Азъ си показахъ мѣстнието на генерала, че такъвъ видъ разбойничество не трѣбва да се остави безнаказано, въ той не се рѣшава да взема крайни мѣрки.

Вечеръта идва, въ не кѣмъ генерала вече, а при насъ, другъ единъ бѣлгаринъ, раненъ въ крака; азъ слѣзохъ кѣмъ генерала Бодиска и наченахъ да го убѣждавамъ, да се взематъ рѣшителни мѣрки, въ той отказа: «Това не е моя работа, азъ сутре ще заминѣ, пѣкъ вий оставате слѣдъ мене старший, тогава се самички и распореждайте.»

Върнахъ се пакъ горѣ и се посвѣтвахъ съ полковника Кесякова, слѣдъ което поканихъ при себе си майора Дршпрунгъ-Цалица и му звповѣдахъ да прати една рота въ съседното турско село, отъ което, както казватъ раненитѣ, излизале баши базуци да грабѣтъ. Назначена бѣше ротата на бѣлгарина Райча Николова, на когото се заповѣда да избие баши бозуцитѣ, а селото да разори. Дано тая рѣшителна мѣрка да спре дързкитѣ грабеже и убийства, които се вършѣтъ въ самото расположение на рускитѣ войски. Колкото за капитана Райча, то на него има надѣжда; той още въ миналата война 1854 година, се е отличилъ съ особен-